



Kako je bilo.

Kako je bilo? — Prelepo!
Zares! — Kaj muzaš se tako,
porednež, gledaš me po strani? —
Sijajni ta sprejem v Ljubljani!
Prej v Gradcu že na kolodvoru
pozdrav rojakov v polnem zboru.
Kako so stali tu dijaki
slovenski, pravi korenjaki!
Pa živio! je zagrmelo
na Nemškem, da je vse strmelo!
Potem v Ljubljani — imenitno!
In, kar je meni poglavitno:
presrčno vse in ljubeznivo,
navdušenje zares ginljivo!
Pa te gospe in gospodične
sijajnooke, zornolične!
Zaljubil v nje bi bil se prav,
da nisem starec sivoglav!
Tu se pa že lahko nasmeješ,
le da me napak ne umeješ.
Možje? — Prijazni, ljubeznivi,
neznani, znani; Bog jih živi!
Pa ti otroci, te oči,
ki jih veselje jim žari!

To je naravnost iz srca,
 to se napraviti ne da;
 in, čudno, vsi so me poznali
 in s prstkom za menoj kazali. —
 Pa govori povzdigujoči,
 preveč, da res težko se loči,
 kaj je zasluženó, kaj ni
 te preobilosti časti. —
 Podoknice, ovacije,
 vsestranske deputacije,
 pa gostoljubje preobilo!
 Najbolj pa me je veselilo,
 kako je izpremenjena
 in lepo poslovenjena
 Ljubljana vsa, res bela zdaj,
 Bog ji še dalje srečo daj!
 Let mnogo, mnogo ji ohrani
 moža še, ki ji zdaj župani!
 Vesel lahko bi Dunaj bil
 sam, ko bi takega dobil
 moža za svojega župana,
 toda ne da mu ga Ljubljana.
 In mestni svet, to so možje,
 ki jim vsa čast in hvala gre. —
 Nato v Postojni spet sprejetje
 slovesno, v jami godba, petje,
 prekrasni jami, svetu znani,
 nikdar dovolj občudovani!
 A še ni vsega konec bilo,
 da sklenem svoje poročilo:
 Na Bledu, kjer sem se ustavil,
 da bi ta ljubi kraj pozdravil,
 zvečer pod okni serenada
 in — kaj posebnega — baklada!
 Pa deklica je govorila,
 da se je solza mi utrnila!
 Prelepi dnevi! Kakor sanje
 se zdaj mi zde, ko mislim nanje!

Jos. Stritar.